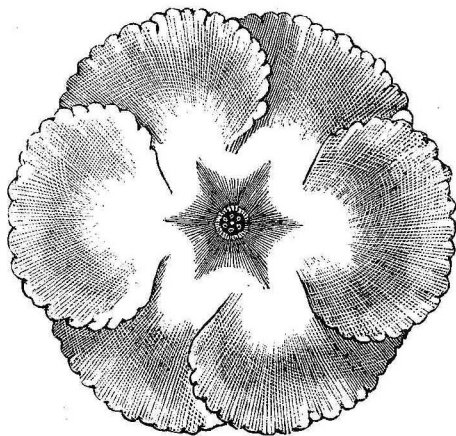

Δικαίως λοιπόν ἐλέχθη περὶ τοῦ Γεωργίου Οὐασιγ-
κτῶνος ὅτι ἦτο «πρῶτος ἐν πολέμῳ, πρῶτος ἐν εἰρή-
νῃ καὶ πρῶτος ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν συμπολιτῶν του!»

ΗΡΑΝΘΕΜΟΝ (κοινῶς Μαρτολούλουδον.)

Οὕτω καλεῖται τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα πα-
ριστανόμενον ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν
του ἐκ τούτου, ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον ἄνθος τοῦ ἔαρος.

Τὸ Ἡράνθεμον.

Τοῦ ἡρανθέμου ὑπάρχουσι διάφοροι παραλλαγὰι
ἀπὸ τοῦ λευκοῦ, τοῦ στικτοῦ καὶ τοῦ ἐρυθροῦ, τοῦ κι-
τρίνου καὶ τοῦ πορφυροῦ· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ φυτοῦ τοῦ
καλουμένου Ἀνθεμῖς, ὅπερ καλλιεργεῖται καθ' ὅλην τὴν
Εὐρώπην.

Εἰς γονεῖς καὶ εἰς οὐγάτερα.

(Ἐκ τῶν Λακωνικῶν μυρολογίων τῶν δημοσιευθέντων
ὑπὸ τῆς κυρίας Στ. Π. Ῥαζέλου.)

Ὡς ὅλον τὸν κόσμον γύρισα νὰ βρῶ γλυκὸ σταφύλι,
καὶ πούπετα δὲν εὑρηκα σάν τοῦ γονεῖοῦ τάχειλι.

Ὅπως μυρίζ' ἡ λείμονα ὅτ' εἶναι στ' ἄνθισμά της,
ἔτσι μυρίζει καὶ ὁ γονεὺς ὅτ' εἶναι στὰ παιδιὰ του

Ἀπ' οὐλα τὰ λαλούμενα κἀλλια λαλ' ἡ καμπάνα,
καὶ ἀπ' οὐλα τὰ μυριστικά κἀλλια μυρίζ' ἡ μάνα.

Μάνα, τὸ μέλι τὸ γλυκὸ, μάνα, τὸ ζαχαρένιο,
μάνα, τὸ σεντουκάκι μου τὸ κατακλειδωμένον.

Μάνα, κασέλα κάρυνη καὶ κλειδωνὰ ἀσημένια,
ποὺ λέγαμε τὰ λόγια μας κ' ἦτανε κλειδωμένα.

Ὡς ὅλον τὸν κόσμον γύρισα νὰ βρῶ γλυκὸ λεμόνι,
μὰ πούπετα δὲν ἤρηκα σάν τῇ δίκῃ σου γνώμῃ.

Ἦρ' ὁ θεὸς τὸ πλάσμα του καὶ ἀγγέλοι τὴν ψυχὴν του,
καὶ ἀφίνει γειὰ τὸ σπῆτι του καὶ γειὰ τὴν γειτονιά του.

Κι' ἀφίνει τὴν εὐχούλα του μεσ' τὰ παιδιώγγονά του.
τοῦτος γ' ἐννήθ' ἀνάστασι καὶ τὴ λαμπρὴν ἔχαθη,

Γιατ' εἶχε γυῖο στὴν πάντα του καὶ νόφη στὸ πλευρὸ του,
εἶχε καὶ τάγγονάκι του μέσ' στὸ προσκέφαλό του.

Χύστε του δάκρυα, χύστε του, πέτε του μυρολόγια,
θέλει καὶ ὁ νεῖς τὰ χάδια του καὶ ὁ γέρος τὴν τιμὴ του.

Τοῦτος δὲν θέλει κλάμματα, δὲν θέλει μυρολόγια,
μόν' θέλει ὀκάδες τὸ κερί καὶ ὀκάδες τὸ λιβάνι.

Μαντατοφόρος φρόνιμος ποὺ πάει στὸν κάτω κόσμον,
ὅτ' ἔχει λόγια ἄς τοῦ τὰ εἴπῃ, παραγγελιαὶς καὶ ἄς στείλῃ

Ὡρα καλὴ σας, γέροντες. καὶ γειά σας, παλληκάρια,
σὰς ἐρωτῶ καὶ πέτε μου, ὁ Χάρος πῶς σὰς δέχθη;

Σὰς ἔχει στρώματα παχειὰ σὰς ἔχει σκεπασθῖα;
ὅσο καλὰ μὰς δέχθηκε, τόσο καλὸ νὰ ἔῃ

Μὰς ἔχει στρώμα χρώματα καὶ πέτραις σκεπασθῖα,
μὰς ἔχει καὶ προσκέφαλα ἀγκάθια καρφωμένα.

Σιωπηλαὶ δυνάμεις.

Ὁ τρόπος, καθ' ὃν κόπτουσι τοὺς βράχους εἰς τὰ
λατομεῖα εἶναι πολὺ περίεργος καὶ διδακτικὸς. Ὅσα-
κις οἱ λατόμοι θέλουν νὰ διασχίσουν βράχον τινὰ,
ιδίως ἀπὸ μάρμαρον ἢ γρανίτην, κάμνουν εἰς τὴν ἐ-
πάνω ἐπιφάνειάν του αὐλακα δύο ἢ τριῶν δακτύλων
τὸ πλάτος, καὶ σφηνώνουν εἰς αὐτὴν σφῆνας ξυλῖνας,
τὰς σφῆνας δὲ ταύτας βρέχουν μὲ ὕδωρ, ἕως οὗ πο-
τισθοῦν ἐντελῶς· ἔπειτα ἀφίνουν αὐτὰς ἡσυχούς. Τὸ
ὕδωρ, εἰσερχόμενον εἰς τοὺς πόρους τοῦ ὕδλου, φου-
σκώνει αὐτὸ, κατὰ μικρὸν δὲ τὰ μύριά του, μὴ εὐ-
ρίσκοντα τόπον νὰ ἐκταθοῦν, σιωπηλῶς ἀναγκά-
ζουν τὸν βράχον νὰ σχισθῇ ἀπὸ ἄνωθεν μέχρι τῆς
βάσεως.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἔκοπτον οἱ ἀρχαῖοι τὰ με-
γάλα τεμάχια τοῦ μαρμαροῦ, τὰ ὁποῖα βλέπομεν εἰς
τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸν καλούμενον τά-
φον τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὰς Μυκήνας, εἰς τὰς Πυρα-
μίδας τῆς Αἰγύπτου, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν
Ἠλιοῦπολιν (Βααλβέκ), ὅπου ἔκαστον τεμάχιον εἶναι 75
ποδῶν τὸ μήκος καὶ 35 τὸ πᾶχος! καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον κόπτουσι καὶ σήμερον τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς
γρανίτας.

Ὅτι δὲ συμβαίνει εἰς τὰ λατομεῖα μὲ τὸν σκλη-
ρὸν γρανίτην καὶ τὸ μάρμαρον δύναται νὰ συμβῇ καὶ
εἰς ἄλλα πράγματα. Ὅτι ταραχὴ καὶ φανερά προ-
σπάθεια δὲν ἡμποροῦν νὰ κατορθώσουν, τὸ κατορθώ-
ναι ἡσυχὸς τις δυνάμεις, ὅταν ἐφαρμοσθῇ καλῶς πρέ-
πει. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι πρέπει νὰ ἔχουν τοῦ-
το πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ πρόσω-
πα δυσπειθῆ, θὰ εὕρωσι δὲ πολλάκις ὅτι ὅπου ἡ αὐ-
στηρότης καὶ ἡ τιμωρία ἀποτυγχάνουσι, τὰ δάκρυα,
αἱ προσευχαὶ καὶ τὸ ὑπομονητικὸν παράδειγμα θριαμ-
βεύουν.